

De Problemen met *Persoonlijke Woorden Van God*

Bob DeWaay, 2007, <http://cicministry.org/> - Critical Issues Commentary

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of [HSV](#))
Vertaling en voetnoten door M.V.

De Bijbel zegt ons dat God onfeilbaar, finaal en met gezag heeft gesproken door mensen die Hij koos als middelaars van Zijn openbaring. Dit wordt samengevat in [Hebreeën 1:1-2](#): “God, Die voorheen vele malen en op vele manieren tot de vaders gesproken heeft door de profeten, **heeft in deze laatste dagen tot ons gesproken door de Zoon**, Die Hij gesteld heeft tot een erfgenaam van alles, door Wie Hij ook de wereld gemaakt heeft”. De Bijbel zegt verder dat Christus’ woorden aan ons bevestigd werden door ooggetuigen¹: de apostelen. En [Hebreeën 2:2-3](#): “Want als het woord, dat door engelen gesproken werd, bindend was en elke overtreding en ongehoorzaamheid rechtvaardige vergelding ontving, hoe zullen wij ontvluchten, als wij geen acht slaan op zo’n grote zaligheid, die aanvankelijk verkondigd is door de Heere en **aan ons bevestigd is door hen die Hem gehoord hebben**”. De apostelen waren verantwoordelijk om ons het Nieuwe Testament te geven², welke de woorden van Christus’ gezaghebbende woorden omvat voor Zijn kerk - de onthullende waarheden die voor allen bindend blijven.

In onderhavig artikel beschouwen we nu de vraag: Kan een gelovige *bijzondere openbaring* ontvangen als Gods persoonlijk bekendgemaakte wil voor zijn of haar leven? Velen geloven dat deze bijzondere openbaring een realiteit is - dat God daarin voorziet vandaag. Ik beweer echter dat zij niet nagedacht hebben over sommige problematische implicaties van dit concept. In onderhavig artikel wil ik de visie verdedigen dat God, sinds de dagen van de apostelen, liever beschikt heeft overeenkomstig *wat reeds voorzien was*, dan door verdere specifieke openbaring.

Persoonlijke woorden van God

Bij het overdenken van de kwestie “God die tot ons persoonlijk spreekt”, is het behulpzaam kennis op te delen in twee grote categorieën: 1) dat wat gekend kan worden door waarneming in de schepping, via onze fysieke zintuigen, en 2) dat wat enkel gekend kan worden door openbaring. Wij zijn vrij te leren en te bestuderen wat onder de eerste categorie valt, middels ons door God gegeven rationele verstand. De tweede categorie kan weer in tweeën verdeeld worden: 2a) hetgeen God heeft onthuld, en 2b) de geheime dingen die enkel God toebehoren ([Deuteronomium 29:29!](#)). Wat God heeft onthuld is vervat in de Bijbel. Dan blijft er nog één categorie over: de *geheime* dingen.

Met deze gestelde categorieën in gedachten kunnen we nagaan waar we “persoonlijke woorden van God” moeten onderbrengen. Deze woorden zijn geen waarneembare aspecten van de schepping (in de theologie Algemene Openbaring¹ genoemd) en vallen dus niet in de eerste categorie. Daarom zijn ze ofwel openbaring van God (2a) ofwel ongeopenbaarde geheime informatie (2b) (→ het occulte³). Vermits bijna elke christen occulte kennis illegitiem⁴ acht, moeten daarom zij die persoonlijke woorden van God claimen deze beschouwen als bijzondere openbaring van God.

Het beschouwen van “persoonlijk(e) woord(en) van God” (verder PWVG) als bijzondere openbaring is precies wat deze zo problematisch maken. In vorige bespreking² toonden we vanuit de Schrift aan *dat bijzondere openbaring overgebracht werd door Gods gekozen middelaars die gezaghebbend wegens Hem spraken* (de enige uitzondering was het gebruik van de hulpmiddelen Urim en Tummim, [Ex. 28:30](#)). Gods waarheid kwam dus tot Gods volk middels *Zijn aangestelde*

¹ De apostelen waren ooggetuigen van Jezus’ opstanding, vgl. [1 Kor. 9:1](#)

² Het valt op dat het Nieuwe Testament geschreven werd door ofwel apostelen (van de 12) ofwel apostelen in brede zin: zij die getuigen waren van Jezus’ opstanding (vgl. [1 Kor. 9:1](#)). De laatste openbaring van Jezus Christus kwam via Zijn apostel Johannes en werd het laatste boek van de Bijbel: de Apocalyps.

³ Occult: geheim.

⁴ Illegitiem: onwettig

middelaars. Als we PWVD als bijzondere openbaring nemen, dan impliceren we dat elke gelovige een autoratieve⁵ middelaar is van bijzondere openbaring. Nu, dat is werkelijk problematisch.

Ik heb deze materie besproken met mensen die sterk geloven in goddelijke leiding welke specifiek is voor elk individu. Hun antwoord op mijn stelling is dat zij niet beweren als middelaar op te treden van bijzondere openbaring voor de kerk; zij claimen deze woorden enkel als *persoonlijke* woorden voor hun eigen levens. Maar beschouw dit: profeten die voor God spraken moesten 100% accuraat⁶ zijn (Deuteronomium 18:22!). Als dan PWVG specifieke openbaringen van God zijn voor het individu, zijn die dan ook inerrant⁷? Ik moet nog iemand tegenkomen die gelooft in PWVG en beweert zeker te weten dat de woorden altijd volmaakt, accuraat en onfeilbaar van God zijn. Evenmin beweren zij dat deze woorden dezelfde eigenschap hebben als inerrante Schriftuur.

Indien PWVG een mengeling zijn: sommige dingen uit God en andere errant, dan is het noodzakelijk het verschil aan te duiden. Maar met welke middelen moet dat gebeuren? Vermits deze PWVG specifiek zijn voor individuele personen, en denkbaar elk aspect van het leven bestrijken, kunnen ze niet getoetst worden aan de Schrift. Bijvoorbeeld, veronderstel dat ik een PWVG ontvang dat mij zegt te verhuizen naar Iowa om daar een kerk te stichten. Hoe ga ik dat toetsen? Sommigen raden aan andere christenen te raadplegen. Maar dat verandert het probleem niet, maar maakt het nog moeilijker. Indien het verhuizen naar Iowa en het stichten van een kerk, al of niet waarachtig uit God is, en het kan niet getoetst worden aan de Schrift, vermits de Schrift niet dicteert waar wij moeten leven, dan blijft over dat mensen geen onfeilbare profeten van God zijn. Hun “bijzondere openbaring” is dan niet meer inerrant en autoratief dan het individu zelf.

In de praktijk vertrouwen mensen die geloven in PWVG, op pragmatische⁸ testen. Men hoort vaak wat ik noem “verhalen over wonderlijke leiding”. In het algemeen gaat het zo dat iemand beweert een PWVG ontvangen te hebben, ondernam daarop actie, en het resultaat was significant of buitengewoon. Sommige leiders vertellen zovele verhalen over wonderlijke leiding dat zij volgelingen overtuigen van hun bijzondere status bij God, zoals Mozes of Elia. Maar als ze aangezet worden om hun praktijk te verdedigen, geven deze leiders gewoonlijk toe dat wanneer een ondernomen actie, op grond van een PWVG, niet uitkwam, dit negatieve resultaat geen bewijs inhield dat hun persoonlijk “woord” niet uit God was.

Laten we eens kijken naar een pragmatische test. Een persoon krijgt een bijzondere openbaring om een bepaalde actie te ondernemen. Deze openbaring is niet onfeilbaar, en de persoon beweert niet een onfeilbare profeet te zijn. De persoon onderneemt de voorgeschreven actie en iets groots gebeurt, of er gebeurt niets speciaals. In beide gevallen weet men niet of het woord een inerrant, autoratief woord van God was, want goede dingen gebeuren soms aan misleide mensen, en slechte dingen gebeuren aan goed geleide mensen. Pragmatische tests voor waarheid zijn niet deugdelijk.

Beschouw bijvoorbeeld Jeremia. Hij was een aangestelde profeet van God en sprak autoratief voor God. Maar zijn ware, God-gegeven leiding bracht hem een levensloop van aanhoudende miserie en persoonlijke afwijzing. De hele natie Israël weigerde naar hem te luisteren, en op het einde werd hij weggehaald naar Egypte, bij mensen die eveneens weigerden te luisteren naar zijn ware woorden van God. Als hij pragmatisch zou beoordeeld worden zou Jeremia als een mislukking bestempeld worden. Maar, zijn ware woorden van God waren inerrant en werden tot een boek van de Bijbel.

Verhalen van wonderlijke leiding, aangewend om bepaalde mensen te laten zeggen dat zij “van God gehoord hebben”, hebben geen waarde. Ze beantwoorden niet aan de bijbelse toets voor profeten, en kunnen dat niet, omdat ze niet specifiek christelijk zijn. Waarzeggende mediums en new-agers hebben hun eigen genre van verhalen⁹ over wonderlijke leiding die hun geloofwaardigheid versterken. Mijn vriend Brian Flynn vertelt getuigenissen over hoe - voordat hij gered was uit de new age - hij erg accurate waarzeggerij bracht die verhalen creëerden van “wonderlijke” leiding bij mensen.³ De vereisten van Deuteronomium 18 en 13 zijn geschreven om ons te beschermen tegen zulke

⁵ Autoratief: gezaghebbend.

⁶ Accuraat: nauwkeurig

⁷ Inerrant: foutloos, onfeilbaar.

⁸ Pragmatisch: op nut, bruikbaarheid, toepasselijkheid gericht.

⁹ En mensen in diverse bedenkelijke groepen, sekten en culten!

“woorden van ‘God’” die niet uit God zijn. De bijbelse toetsen eisen volmaakte voorspellende accuraatheid en het brengen van een juiste leer over de God, die wij kennen.

De ontoereikendheid van pragmatische tests betekent tenslotte dat, eens iemand een PWVG ontving, met al dan niet gunstig gevolg, de persoon niet zeker kan zijn dat het waarlijk God was die sprak. Zo'n persoonlijke openbaring is onmogelijk te toetsen. Dit creëert een erg problematisch neveneffect. Mensen beschouwen zichzelf autoratief gebonden aan een “wil van God” die hun specifiek en persoonlijk geopenbaard werd. Maar de christen kan nooit zeker zijn dat hij deze “wil van God” gevonden heeft. Hoe kunnen errante, niet-gezaghebbende woorden, die al dan niet van God komen, bindend zijn? Dat kan uiteraard niet.

Sommigen werpen op dat als een persoon denkt dat een woord van God komt, dan “alles wat niet uit geloof is, zonde is”. Met andere woorden: geloven dat iets uit God is bindt zijn persoonlijk geweten ertoe, en vermits hij gelooft dat dit woord uit God is, zou het zonde zijn dit niet te volgen. Maar dit betekent dat eenieder die zijn geloof heeft gezet op een *misplaatst* object van geloof, gebonden is om in die toestand te blijven. Luther argumenteerde tegen deze positie, bijvoorbeeld, toen hij betoogde dat mensen die een bijzondere religieuze eed zwoeren (zoals monniken) een binding hebben gezworen die niet uit God is; en daarom zouden zij deze eden moeten verwerpen als gebaseerd zijnde op leugens en valsheid. Leugens en valsheid zijn geen gepaste objecten van geloof.⁴

Een valse profetie worden voor uzelf

In vorige edities van [CIC](#) hebben we betoogd dat profeteren een gezaghebbend spreken voor God is.⁵ Bijzonderende profeten, die God verhoogde om de toekomstige dingen te voorzeggen, moesten 100% accuraat zijn. Indien niet in die graad, moesten de mensen niet naar hen luisteren. Als wij beweren een woord van God gehoord te hebben, dat Hij gaf om onze levens te besturen, dan is *dezelfde* standaard van toepassing. Het is alsof wij tegen onszelf profeteren in Gods naam. Dit te doen moet beantwoorden aan alle bijbelse toetsen voor profeten. Als we falen in de test, dan zijn wij valse profeten geworden voor onszelf, en consequent hiermee horen we dan niet te luisteren naar onszelf! Als we slechts één keer fout zijn, dan zijn we onbetrouwbaar, en kunnen niet vertrouwd worden om te spreken voor God. Punt uit!

Sommigen zullen opwerpen dat mensen die profeteren in de wijze van 1 Korinthiërs 14 (tot stichting, vermaning en vertroosting) niet moeten beantwoorden aan zulke testen. Zij spreken en de anderen beoordelen. Maar dit type van profetie¹⁰ wordt gebracht om gevolgtrekkingen en toepassingen (implicaties en applicaties) te brengen van de Schrift. Iedereen bezit de Bijbel als een objectief middel om zulke profetie te beoordelen. Gevolgtrekkingen en toepassingen zijn logischerwijs verbonden met de betekenis van de tekst.

Maar PWVG zijn iets anders. Als iemand beweert dat God hem zei een bepaalde zaak te beginnen, met welke middelen kunnen de anderen dit dan beoordelen? Het type van profetie dat voortkomt uit de betekenis van de tekst wordt gecontroleerd door het inerrante en gezaghebbende woord van God. Dus als het een goede implicatie van de Schrift is, is het ook gezaghebbend. Maar subjectieve woorden over zaken die niet verbonden zijn met de Schrift, kunnen op deze manier niet beoordeeld worden, zoals we al aantoonde. Deze subjectieve openbaringen zijn noch inerrant, noch autoratief.

Dus de persoon die een PWVG kreeg, dat niet echt uit God was, bindt zichzelf aan iets wat God niet heeft gesproken. Het is zonde u te binden aan wat God niet heeft gebonden, of los te laten wat God niet heeft losgelaten. Laat me u enkele voorbeelden noemen. Beschouw deze passage:

“Maar de Geest zegt uitdrukkelijk dat in de laatste tijden sommigen afvallig zullen worden van het geloof en **zich zullen wenden tot verleidende geesten en leringen van demonen**, door huichelarij van leugensprekers, die hun eigen geweten hebben toegeschroeid als met een brandijzer. zij **verbieden te trouwen** en gebieden zich te **onthouden van voedsel**, dat God geschapen

¹⁰ Het beoefenen van oudtestamentische profetie is niet meer geldig sinds de canon van de Schrift in de eerste eeuw compleet werd. Daarna komt nieuwtestamentisch profeteren, op de grond van de Schrift. Zij die vandaag op oudtestamentische wijze dingen profeteren die de bestaande Schrift te buiten gaan, staan niet op nieuwtestamentische grond en zijn daarom valse profeten.

heeft voor de gelovigen en voor hen die de waarheid hebben leren kennen, om onder dankzegging aanvaard te worden” - 1 Timotheüs 4:1-3.

Als iemand de kerk zou toespreken en het huwelijk zou verbieden in Gods naam, dan zou hij duidelijk een valse profeet zijn, met een leer van demonen. Maar wat indien de persoon dit woord tot zichzelf spreekt? Hij claimt dus een PWVG te hebben dat zegt dat hij niet kan trouwen. Waarom is hij dan minder dan een valse profeet dan wanneer hij hetzelfde zou zeggen tot de hele kerk?

Een man is vrij te trouwen in de Heer of niet te trouwen. Als hij verkiest van niet te trouwen, zoals Paulus deed (zie zijn discussie in 1 Kor. 7) valt dit binnen de christelijke vrijheid. Als hij trouwt valt dat evenzo binnen de christelijke vrijheid (“maar ook als u trouwt, zondigt u niet” - 1 Kor. 7:28a). Maar wat indien een man zegt: “*God sprak tot mij* dat ik niet moet trouwen maar single blijven”? Op grond van 1 Tim. 4:3 leert hij een leer van demonen tot zichzelf. De enige manier om te ontsnappen aan de denktrant hiervan is te beweren dat iedereen kan spreken in Gods naam tot zichzelf zonder dat deze woorden enige bijbelse test moeten doorstaan. Maar dat opent de deur voor elke mogelijke dwaling en gebondenheid. Dit zelfde argument is van toepassing op het zweren van een eed, zoals die van celibaat bij monniken.⁶ Men heeft zich aanmatigend gebonden in Gods naam.

Laten we een ander voorbeeld beschouwen in het licht van 1 Tim. 4. Veronderstel dat iemand in Gods naam tot de kerk spreekt en het eten van varkensvlees verbiedt. Volgens onze passage is dit dan een leer van demonen. Veronderstel dat iemand zegt: “God zei me dat ik geen varkensvlees mag eten”. Hoe is het dan minder een leer van demonen, wanneer dit gesproken werd tot één lid (d.w.z. onszelf) in plaats van tot de hele kerk? Elk persoon is vrij van al dan niet varkensvlees te eten zonder tegenverwijft. Maar als zij trachten iets toe te voegen aan de goddelijke Schriftuur, maken zij van zichzelf een ondeugdelijke wetgever.

PWVG, gegeven aan de kerk of aan iemand persoonlijk, die als bindend en autoratief genomen worden, zijn daarom vals. Alle woorden die claimen Gods inerrante en autoratieve woord te zijn, terwijl ze dat niet zijn, zijn valse profetieën. Zij die valse woorden spreken in Gods naam tegen zichzelf, en die dus zichzelf daaraan binden, zijn valse profeten geworden voor zichzelf. Zij zouden ermee moeten stoppen naar zichzelf te luisteren!

Het verschil tussen bijzondere openbaring en voorzienigheid

Zij die leren dat PWVG de normale ervaring zijn van alle christenen, schrijven dikwijls literatuur waarbij bijbelse figuren gebruikt worden als voorbeelden. Zij argumenteren dat indien God kan spreken door Mozes, God dan ook kan spreken door ons.⁷ De kwestie is echter niet Gods bekwaamheid van te spreken, of Gods onveranderlijke natuur, maar hoe God heeft verkozen te spreken¹¹. Zoals we al eerder hebben besproken: mensen onder het Oude Wetsverbond, zoals b.v. Korach, hanteerden hetzelfde argument dat God tot iedereen kan spreken. Maar God had verkozen tot Mozes te spreken en Korach kwam op een gruwelijke manier tot deze vaststelling.

God verkoos autoratief te spreken door de patriarchen, Mozes, de profeten, Jezus en de apostelen. Hun woorden zijn Gods woorden die bindend zijn voor allen. Maar is het recipiënt¹² zijn van goddelijke openbaring normatief voor allen? Dat is duidelijk niet zo. Wij zijn ertoe gebonden aandacht te verlenen aan de woorden van hen door wie God heeft verkozen te spreken:

“Hoe zullen wij ontvluchten, als wij geen acht slaan op zo’n grote zaligheid, die aanvankelijk verkondigd is door de Heere en aan ons bevestigd is door hen die Hem gehoord hebben. God heeft bovendien getuigenis gegeven door tekenen, wonderen en allerlei krachten en gaven van de Heilige Geest, overeenkomstig Zijn wil” - Hebrëen 2:3-4.

God sprak door hen op buitengewone manieren en zo werd “het geloof eenmaal aan de heiligen overgeleverd”¹³.

¹¹ En in welke dispensatie. God is altijd Dezelfde maar Hij handelt niet altijd hetzelfde. Zo handelt Hij anders in de Joodse bedeling dan in de volwassen christelijke bedeling, enz. [Bestudeer de Bijbel dispensationeel](#).

¹² Recipient: ontvanger; iemand die ontvangt.

¹³ Judas 3.

Zelfs in bijbelse tijden waren er lange perioden zonder enig verslag van God die bijzondere openbaringen gaf. Bijvoorbeeld, de eerste 80 jaar van Mozes' leven. In het verhaal vanaf zijn geboorte, zijn verblijf bij Farao, de 40 jaar bij Laban, tot aan het voorval bij het brandende braambos, lees je niet dat God direct tot iemand spreekt. Maar alles wat gebeurde tot aan dat voorval, was Gods voorziening die werkte om Zijn beloften te vervullen aan Abraham.

Veel christenen hebben een arme kijk op de bijbelse leringen over voorzienigheid. Dit leidt hen tot de gedachte dat tenzij zij regelmatig PWVG ontvangen, God hen niet leidt of niet werkt in hun levens. Mozes' moeder kreeg geen woord van God om hem in de Nijl te plaatsen, maar God gebruikte deze actie. Beschouw het boek van Esther. God wordt nooit genoemd in Esther, maar het hele boek gaat over Gods voorzienig werk door Esther om Zijn volk te redden. Het keerpunt in het Esthverhaal wordt gevonden in Mordechaï's woorden: "Zo zeide Mordechaï, dat men Esther wederom zeggen zou: Beeld u niet in, in uw ziel, dat gij zult ontkomen in het huis des konings, meer dan al de andere Joden. Want indien gij enigszins zwijgen zult in deze tijd, zo zal de Joden verkwikking en verlossing uit een andere plaats ontstaan; maar gij en het huis uws vaders zult omkomen; en wie weet, of gij niet met het oog op zulke tijd als deze is, tot dit koninkrijk gekomen zijt" (Esther 4:13-14). In Zijn voorzienigheid plaatste God Esther in de plaats van het koningschap opdat zij daar actie zou ondernemen, wat zij ook deed. God redde in Zijn voorzienigheid de Joden en verzekerde de Messiaanse beloften doorheen mensen die *geen* bijzonder woord van God hoorden.

Gedurende een tijd van 400 jaar - van Maleachi tot Johannes de Doper - waren er geen autoratieve profeten in Israël, en zij wisten het. Verscheidene passages in het intertestamentair boek Makkabeën tonen aan dat zij er zich van bewust waren dat zij geen profeet hadden. Bijvoorbeeld: "En zij brachten de stenen op de berg van het huis, in een geschikte plaats, totdat er een profeet zou komen, om te antwoorden wat men met deze doen zou" (1 Makk. 4:46).⁸ Maar in Daniël 11 is er een gedetailleerde profetie over wat zou gebeuren tijdens de intertestamentaire periode. Deze zijn met zoveel detail gegeven dat liberale critici beweren dat Daniël dit moet geschreven hebben na de gebeurtenissen. Dit toont aan dat God soeverein in Zijn voorzienigheid regeert om zijn beoogde doeleinden te vervullen, en dat Hij in staat is zo te doen zonder dat iemand vandaag bijzondere openbaringen krijgt om Zijn volk te leiden. God bracht reddende geschiedenis voort van Maleachi tot Johannes de Doper, precies zoals Daniël voorspelde, zonder profeten gedurende al die jaren.

Wat we in deze voorbeelden zien is dat tijdens deze perioden, zonder enige bijzondere openbaring dan hetgeen voorheen aan anderen gegeven was, God Zijn plan uitwerkte door mensen, net zo effectief als Hij deed door directe openbaring. Gods bestuur in voorzienigheid is geen mindere manier voor God om zorg te dragen voor Zijn volk.

Voorzienigheid begrijpen

Voorzienigheid (of providentie) omvat goed en kwaad. Zelfs boze koningen zijn "gesteld door God", volgens Romeinen 13:1. Dromen, visioenen, subjectieve impressies, enz. maken deel uit van Gods voorzienigheid. Deze bevatten zowel goed en kwaad. Ze zijn geen inerrante bijzondere openbaring, tenzij deze gegeven zijn aan gestelde profeten die alle toetsen doorstaan. Daniël was een bewezen profeet. Zijn droom (Daniël 7) was autoratieve openbaring van God, niet louter een deel van Gods voorzienigheid. De droom van de koning van Babel maakte deel uit van voorzienigheid, maar in zijn geval was er een autoratieve profeet om deze droom uit te leggen. Was er geen autoratieve profeet geweest, hij zou de betekenis ervan niet begrepen hebben.

Vermits voorzienigheid goed en kwaad bevat, zo ook subjectieve impressies die deel uit maken van Gods providentieel bestuur. Soms hebben wij als christenen dromen die wij zouden beschouwen als geestelijk significant. Soms hebben we subjectieve impressies waarvan we denken dat ze belangrijk zijn. Vermits we geen onfeilbare profeten zijn, kunnen wij niet determineren of een bepaalde droom of subjectieve impressie een specifieke openbaring is van God. Maar we kunnen beslissingen nemen binnen het kader van christelijke vrijheid.

Bijvoorbeeld, in 1971, verscheidene weken na mijn bekering, had ik een droom dat ik in de kleine landelijke kerk zat waar ik opgroeide. In de droom zat ik met mijn broer achteraan op banken. Een jong meisje zong en het leek me dat haar liedje door God gebruikt werd om de mensen hun harten te raken. Dan trof het mij dat de mensen in die kerk het Evangelie niet op een duidelijke wijze had

den gehoord, en dus wisten zij niet wat God van hen verwachtte. En zo begon ik in mijn droom het Evangelie aan hen te prediken. Toen ik wakker werd, herinnerde ik mij de droom duidelijk en het maakte indruk op mij. Die herfst keerde ik terug naar de Iowa State University als een junior in Chemical Engineering. Op de zondagochtenden en -avonden bezocht ik een kerk in Ames, en bracht veel tijd door met bidden en God zoeken. In die tijd groeide in mijn geest sterk het verlangen dat ik naar het bijbelcollege zou gaan om te studeren voor de bediening.

Tijdens die eerste weken aan de Iowa State University schreef ik in op een cursus filosofie. In een bepaalde les beweerde de professor dat de twee manieren om waarheid te weten, goddelijke openbaring en de wetenschappelijke methode zijn. Hij zei: “goddelijke openbaring is larie”. Maar deze man was een erg vroege voorstander van wat wij nu postmodernisme noemen. Hij beweerde dat alle theorieën “waar” zijn maar dat sommige niet zo goed werken in het universum waar wij in leven. Hij zei: er is geen “WAARHEID” dan slechts theorie. En dus vroeg ik hem aan het eind van de les: “zegt u dat het onmogelijk is de waarheid te kennen?” Hij antwoordde: “Ja”. Deze ervaring deed me verlangen te gaan bestuderen wat ik wist waar te zijn: de ware woorden van de Bijbel. Gekoppeld aan andere verbazingwekkende omstandigheden, besloot ik de universiteit te verlaten en mij in te schrijven in een bijbelcollege.

Het proces dat hierboven deels beschreven is zorgde ervoor dat ik een prediker werd van het Evangelie, in plaats van een ingenieur chemie. Dat was God providentiële werking in mijn leven. Maar ik beschouw de droom, noch enige andere impressie of ervaring die ik had, en wat me leidde tot het bijbelcollege, als inerrante autoratieve openbaring. Ik ben beslist geen onfeilbare profeet. Maar de leer van de voorzienigheid beschrijft hoe God alle dingen gebruikt als Hij in ons werkt, en door ons heen, om zijn doeleinden te vervullen. Zelfs onze verlangens maken deel uit van de voorzienigheid. We hoeven niet te vrezen dat, als we keuzes maken binnen het kader van christelijke vrijheid, Gods plan dan zal ontsporen omdat we faalden bijzondere openbaring te verwerven.

In het boek Handelingen hebben we een voorbeeld van mensen die Paulus bestuurlijke leiding gaven, maar Paulus negeerde die, zelfs al kwam dit van de “Geest”. Hier is de passage: “En nadat wij de discipelen gevonden hadden, bleven wij daar zeven dagen. Zij zeiden tegen Paulus, door de Geest, dat hij niet naar Jeruzalem moest gaan”¹⁴ (Hand. 21:4). Van Tyrus gingen zij naar Ptolemaïs en dan naar Caesarea. Daar sprak een profeet over Paulus’ reis: “En terwijl wij daar vele dagen verbleven, kwam er een zekere profeet uit Judea, die Agabus heette. 11 En hij kwam naar ons toe, pakte de gordel van Paulus, en nadat hij zijn eigen handen en voeten daarmee gebonden had, zei hij: Dit zegt de Heilige Geest: De man van wie deze gordel is, zullen de Joden op dezelfde manier in Jeruzalem binden en in de handen van de heidenen overleveren. 12 Toen wij dit hoorden, smeekten zowel wij als zij die van die plaats waren, dat hij niet naar Jeruzalem zou gaan. 13 Maar Paulus antwoordde: Wat doet u nu dat u huilt en mijn hart week maakt? Want ik ben bereid, niet alleen gebonden te worden, maar ook te sterven in Jeruzalem voor de Naam van de Heere Jezus” - Handelingen 21:10-13.

Eerst sprak de Geest door gelovigen dat Paulus niet naar Jeruzalem moest gaan, en daarna sprak een profeet door de Heilige Geest wat er zou gebeuren wanneer hij toch ging. Maar Paulus vertrok. Als die leiding waarvan wij horen (door de geïnspireerde schrijver Lukas) dat ze uit de Geest kwam, niet bindend was voor Paulus’ beslissing, hoeveel minder is dan subjectieve leiding waarvan we niet weten dat die uit de Geest is, bindend voor beslissingen die vallen in het kader van christelijke vrijheid?

Het verhaal van Paulus’ reis naar Jeruzalem maakt ook het idee ongeldig dat beslissingen van de kerk over wat de Geest zegt bindend zijn voor het individu. Vroeger in Handelingen lezen we: “En toen dit alles voorbij was, nam Paulus zich in de geest voor door Macedonië en Achaje te gaan om naar Jeruzalem te reizen. Hij zei: Wanneer ik daar geweest ben, moet ik ook Rome zien” (Hand. 19:21). Paulus’ eerdere en eigen beslissing om naar Jeruzalem te gaan werd niet overreden door toekomstige woorden van de Geest of profetie van de kerk. Bovendien, eens dat de kerk zich realiseerde dat Paulus zijn eigen beslissing gemaakt had, lezen we dit: “En toen hij zich niet liet overre

¹⁴ De Heilige Geest wilde mijns inziens Paulus niet verhinderen naar Jeruzalem te gaan, maar wilde hem voorbereiden en in kennis stellen van de moeilijkheden. Het was geen bevel, dat Paulus kon overtreden door toch te gaan, maar het kaderde in de christelijke vrijheid van Paulus eerdere beslissing in Hand. 19:21 en de Goddelijke voorzienigheid.

den, hielden wij ons stil en zeiden: Laat de wil van de Heere geschieden” (Hand. 21:14). Gods wil werd niet geopenbaard door de Geest die door kerkleden sprak, noch door een profeet, maar door Paulus’ beslissing. Dus Gods voorzienige wil in zaken van christelijke vrijheid werd bekendgemaakt door de beslissing van de betrokken persoon.

We zijn veilig in Gods voorzienige zorg

Een belangrijk stuk schriftuur dat elke christen zou moeten leren en toepassen, is Romeinen 8:26-39. Het beschrijft de leer van de voorzienigheid en verschillende implicaties ervan.⁹ De belangrijkste implicatie is dat al Gods kinderen veilig zijn in Hem en gebracht zullen worden in de heerlijkheid en in overeenstemming met het beeld van Christus. Er is niets in deze sectie die bijzondere openbaringen vereist boven de Schrift. Onze zekerheid in Christus is niet afhankelijk van ons verwerven van bijzondere persoonlijke openbaring of leiding. In feite begint deze sectie met ons te vertellen dat wij niet weten wat we nodig hebben: “En evenzo komt ook de Geest onze zwakheden te hulp, want wij weten niet wat wij bidden zullen zoals het behoort. De Geest Zelf echter bidt voor ons met onuitsprekelijke verzuchtingen. En Hij Die de harten doorzoekt, weet wat het denken van de Geest is, omdat Hij naar de wil van God voor de heiligen pleit” (Rom. 8:26-27). Verder dan de Schrift kennen we niet Gods toekomstige, providentiële wil voor ons. Maar de Heilige Geest bidt voor ons “naar de wil van God”. Er is geen indicatie dat tenzij we PWVG verwerven wij dan zullen weten hoe te bidden zoals het hoort. De Heilige Geest bidt voor ons overeenkomstig Gods wil.

God zal ons niet oordelen voor het nalaten PWVG te “gehoorzamen” die we niet kennen als zijnde van Hem. Wat God ons wel zegt te doen is te vragen om wijsheid: “En als iemand van u in wijsheid tekortschiet, laat hij die dan vragen aan God, Die aan ieder overvloedig geeft en geen verwijten maakt, en zij zal hem gegeven worden” (Jakobus 1:5). Tegengesteld aan wat sommigen denken is dit niet een gebed voor PWVG, zoals we nog zullen zien. Het is een gebed dat God zo in onze levens zou werken dat wij wijze en goddelijke beslissingen zouden nemen. God geeft wijsheid voor het nemen van beslissingen. De PWVG benadering veronderstelt dat *God voor ons* elke beslissing zou maken en dat wij daartoe bijzondere openbaring nodig hebben van Gods beslissing. Maar dat produceert “verwijten”, terwijl Jakobus zegt dat het vragen om wijsheid dat niet doet. Waarom? Omdat als iemand denkt dat hij een PWVG heeft gehad, en dat volgt, en het resultaat is rampzalig, hij dan onder het verwijt valt dat hij verkeerd heeft gehoord. Maar als we vragen om wijsheid, wat het resultaat is van godsvrucht en liefde voor de waarheid, zullen we een christelijke wereldbeschouwing ontwikkelen en christelijke waarden, en zo maken we wijze beslissingen.¹⁰ Er is dan geen verwijt omdat we, binnen onze christelijke vrijheid, en in het licht van onze christelijke waarden, een beslissing gemaakt hebben. De uitkomst van onze beslissing is onbekend totdat Gods providentiële wil is geopenbaard, naardat de geschiedenis die ontvouwt. Maar er is geen verwijt wegens de manier waarop we de beslissing genomen hebben.

Dit brengt ons tot een sleutelpassage die aantoont dat het maken van beslissingen op basis van bijzondere openbaring, niet Gods normatieve plan is voor christenen:

“Nu dan, u die zegt: Wij zullen vandaag of morgen naar die en die stad reizen, en daar een jaar doorbrengen en handel drijven en winst maken, 14 u, die niet weet, wat morgen gebeuren zal, want hoe is uw leven? Het is immers een damp, die voor een korte tijd gezien wordt en daarna verdwijnt. 15 In plaats daarvan zou u moeten zeggen: **Als de Heere wil en wij leven zullen, dan zullen we dit of dat doen.** 16 Maar nu roemt u in uw hoogmoed. Al zulk soort roem is slecht” - Jakobus 4:13-16.

Deze passage levert erg belangrijk bewijs aan dat de PWVG benadering niet Bijbels is. Als het bijbelse patroon zo zou zijn dat alle christenen bijzondere openbaring van God zouden ontvangen, die hun toekomstige plannen zou aanwijzen, dan zou de passage zeggen: “U moet de Heer vragen: ‘Heer laat me Uw wil weten of ik in deze zaak zou stappen’”. Maar dat zegt deze passage niet. Het zegt dat we zouden moeten zeggen (niet vragen): “Als de Heere wil”. Dat betekent dat we geen grootspraak moeten doen over de toekomst, waarvan we niet weten wat die inhoudt. Beweren te weten wat we niet kunnen weten (Gods ononthulde providentiële plannen voor onze toekomst) wordt “roemen in hoogmoed” genoemd en wordt veroordeeld. Iemand is vrij te beslissen om te verhuizen en een zaak te beginnen, maar hij is niet vrij om te beweren de toekomst te kennen.

Als we PWVG normatief maken, bijzondere openbaring over onze plannen en de toekomst, terwijl in feite deze dingen onbekend en ononthuld zijn, dan roemen wij in hoogmoed over iets wat wij niet weten. We zijn veel beter af met te zeggen: “Ik weet het niet”, of: “Als de Heere wil”, dan Gods onderschrijving te claimen voor onze plannen die gebaseerd werden op veronderstelde persoonlijke openbaringen. We zijn vrij plannen te maken die passen binnen het kader van de christelijke vrijheid, en het is goed te weten dat God zelfs onze beslissingen zal gebruiken om zijn beoogde doeleinden in onze levens te verwezenlijken.

Conclusie

Slechts *inerrante, autoratieve*, bijzondere openbaring is bindend voor christenen. De enige “woorden van God” die passen in deze criteria zijn deze die gevonden worden in de Schrift. Het is beledigend PWVG te verheffen tot bijzondere openbaringen van Gods wil, of dat nu voor een enkeling betreft of voor een kerk. Deze “woorden” hebben nooit de eigenschap “zeker van God” te zijn. Als we ze als “zeker van God” nemen, terwijl ze dat niet zijn, dan zijn wij valse profeten geworden, voor onszelf of voor de kerk.

God heeft de laatste (bijna) 2000 jaar providentieel bestuurd (in plaats van door onfeilbare profeten), en geen verdere onfeilbare, bijzondere openbaringen gegeven. God zou onfeilbare profeten en apostelen kunnen doen opstaan die aan de criteria voldoen van Deuteronomium 18 en 13, maar dat deed Hij niet. In plaats van errante “woorden van God” gezaghebbend te maken, en ons daaraan te binden, zouden we beter af zijn met te erkennen dat God geen onfeilbare profeten gekozen heeft, en dat we Zijn weldadig providentieel bestuur zouden accepteren. Wij zijn veilig in Gods liefhebbende, providentiële zorgzaamheid, en wij “missen God” beslist niet door geen PWVG te volgen die falen in de noodzakelijke toetsen om Gods gezaghebbende openbaringen te kunnen zijn.

Eindnoten

1. Any good systematic theology book contains a discussion of general revelation and special revelation. For example, Louis Berkhof, *Systematic Theology*, (Eerdmans: Grand Rapids, 1932 – 1996 combined ed.) 128 – 137. Also, sometimes one hears the phrase “specific revelation” which means the same thing as special revelation.
2. Issue 97 <http://cicministry.org/commentary/issue97.htm>
3. See his book *Running Against the Wind* available here <http://www.onetruthministries.com/>
4. This is different than the case of the weak conscience discussed in Romans 14. The person who is “weak” and eats only vegetables because of that, is not bound by a special revelation from God, but by his own conscience. That conscience can become better informed by the Word of God and may grow stronger. But a “word from God” about eating vegetables cannot “grow” because if deemed to be from God, who cannot lie, that “word” never changes.
5. See the two articles in Issue 95: <http://cicministry.org/commentary/issue95.htm> and <http://cicministry.org/commentary/issue95b.htm>
6. See chapter 4 of *Redefining Christianity* by Bob DeWaay that discusses the problems with religious oaths.
7. One of the more egregious examples of this reasoning is found in Henry T. Blackaby & Claude V. King, *Experiencing God* (Broadman and Holman: Nashville, 1994).
8. Other references are I Maccabees 9:27; and 14:41. These are not scripture, but part of Jewish history. They are often cited as evidence for the uniqueness of the canon and that the apocrypha is not the product of inspired prophets.
9. I wrote an article about this section of Scripture that discusses what it means to be “led by the Spirit”: <http://cicministry.org/commentary/issue76.htm>
10. See Gary T. Meadors, *Decision Making God’s Way – A New Model for Knowing God’s Will*; (Baker: Grand Rapids, 2003) for an excellent description of this approach to decision making.

E-mail: verhoevenmarc@skynet.be

Homepage: www.verhoevenmarc.be of users.skynet.be/fa390968

Ga hier naar de [Nieuwste Artikelen](#) of www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm